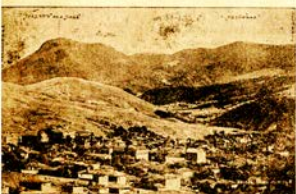

Слънце

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Петъ брой годишно. ————— Въски брой 1 левъ. ————— Списва комитетъ отъ учителя.
 Ржипоси и суми се изпращат до Сръдначния директоръ въ Шуменъ. ————— Разрешенъ отъ Областна администрация въ Шуменъ. — № 5025 отъ 3. II. 1937 г.

Котелъ, градътъ на българскитъ джувани великани: Софроний Врѣзачки, Георги Раковски, князъ Бегларича, Неофитъ Бозиеви, Манаричевъ, Петковъ Беронъ и др.

Харалампъ Ангеловъ.

Къмъ А. П. Войниковъ

О, дивни пѣвичъ вдъхновеци,
 кога предъ тебъ се въ тъмнина
 свѣтъ заворилъ, твои гени
 се емилъ въ свѣтъта висина,
 на всичко минало той гледалъ
 и чудни пѣсни изповѣдалъ.

О, милий мой, какво искусство!
 Лъжъ въ радостъ, съ възхищение
 се чува — че съ такова чувство
 измислилъ въ дивно пѣние
 той зѣлка на нашата слава,
 на древна българска държавя.

И твои гени мнѣ представилъ
 предъ тебе новъ, невидимъ свѣтъ,
 и ти възторгъ си му отпразнилъ —
 детѣли си въ него, сътъ крилатъ,
 и пѣли си ми приятно, живо
 и съ съзми показвалъ си горчиво.

Въ творбата си, пѣвче мими,
 ти съ унижено въ сърцѣта сърце,
 съ душа тажовна, съ духъ умили,
 и самъ съ китарата въ раце —
 въ възторгъ си видно съ Балкана
 надъ лѣва плавалъ съ жѣла избрана.

Дъ азъ, ако туй послание
 къмъ тебе, братко, бжедъ изпратъ,
 на твоята угоди внимание,
 ще се броя за най-честитъ
 и друга азъ не ша наградя,
 доволенъ туй, че ми се пада.

1866 г.

Педагогическото училище въ гр. Силистра, дадено на България много възражени учители. Сега се реконструирва и управлявано.

Харалампъ Ангеловъ.

Доста сънь.

Слушай, български народе,
 гласъ небесенъ, сладкъ
 звѣтъ:
 време иде, време доде,
 доста вече толяко сънь.
 Виждъ, че ясно слыше грѣсъ
 съ животворни си зари,
 жѣка мрака да развѣе
 възвъ изъ български земи.
 Прегърни ти свѣтлината:
 ти е майка благодать,
 доста люби тъмнината
 ти, дете на грозниятъ адъ.
 1875 г.

* Министерството на народната просвѣта е обзавело за народни старини часовната кула, куршумку чешма и бѣстена (покрити пазаръ) въ гр. Шуменъ.

Охридското езеро съ честь отъ гр. Охридъ, македонската Железа. Висада се помещаватъ чужди (чѣлтъ) — корабъ-лодки.

Пенчо Потковъ, Славейковъ.

Това което най въ мило човѣку на съста...

Свето е името, свети сѣ идеали.
 то на които е славилъ. Не само тукъ
 сръцата рада то съ възлишеби си звукъ,
 туй име — името шо носятъ милиони
 подъ наши небеса и чужди набоислони.
 Имота ни е то надъ всѣки другъ животъ,
 живеша съровненъ на земнина имотъ
 и днесъ и въ споменитъ на миналото време.
 Това, което ний България вземемъ!
 За насъ най-видното е сбрано въ тая речъ:
 лъчъ, слово, помисль, въздишка, плутъ и мечъ —
 и всичко, корени въ земята шо е вбило.
 и съ ръстъ могъщитъ отъ тамъ и назнъ възвѣсило.
 Та на свѣтътъ ни е единичкъ наши свѣтъ!
 Та е во зрѣното, съ което благодать
 на бедниятъ труженикъ расте по ниви златни —
 и въ чийто хлѣбенъ шумъ сѣ божни думи винити.
 Та въ радостниятъ вънъ на пролитни дроздъ.
 Та е во сладкиятъ сонъ на есенини гроздъ.
 прижъватъ въ завета на лозовата шума.
 България, това е най-светлата глума
 на нашитъ врази въ нечиститъ уста —
 като Христа на кръстъ, глумена, но света!
 Това е росний дъхъ на лъжитъ въ полето.
 България, това Балкана е, въ небето
 издигнатъ, пѣсенята на пѣснитъ да пѣй —
 за туй въ душа ни шо тъгине и кунитъ
 за сѣвлината. Това е въздуха шо димнемъ!
 И въ словото е та, съ което пишемъ
 на земнина животъ во книгата света
 дѣлата, шо ги е родила любовята,
 и правда божи зарядъ животъ кърмила.
 Богъ и България — единство въ двойна плътъ!
 Богъ и България на клетва ни возжътъ
 и тая клетва ний предъ кръста да дадемъ —
 за нея да живѣимъ, за нея да укремъ!

Иъ „Кървана пѣсенъ“, стрѣна V.

Вѣдѣшитътъ солоникъ край гр. Поморна.

(Х. Ангеловъ на младини)

Харалампъ Ангеловъ е роденъ на 10 февр. 1845 г. въ Шуменъ. Билъ ученикъ въ долномакленското уще (на мѣстото на ущето „С. Кирилъ“) въ Шуменъ, първи по успѣхъ и бързо стѣва помощникъ учителъ. Скоро, 1863 г., училището се закрива. Ангеловъ се самообразова и стѣва учителъ въ с. Жервна (котленско) Шуменъ и Верна. Следъ освобождението зема видни служби изъ други градове на Бѣлг. Умира въ Шуменъ презъ 1904 г. Писалъ много стихотворения, които сѣ забравени, както и творецътъ имъ. Но на времето, особено до освобождението, тѣ сѣ били духовна храна най-вече на шуменци.

Презъ 1934 г. се издале голѣмъ сборникъ отъ негови стихотворения уреденъ и съ уводъ отъ професоръ Борисъ Йощевъ.